

RAMON PARDINA

El club dels homes amb bigoti.

PETIT
editor

RAMON PARDINA

El club dels homes amb bigoti

col·lecció
ciutat oculta

#6

Fred com un lladre internacional a les velles pel·lícules,
Profane hagués desitjat tenir bigoti.

THOMAS PYNCHON, V.

COMPETÈNCIA ENTRE MUSES

Jo, que mai no havia cregut en la participació de les muses, un bon dia m'hi vaig trobar no pas amb una, sinó dues. A la mateixa hora, amb la mateixa indumentària clàssica i que no donava peu a equívocs amb d'altres éssers mitològics o espirituals (una túnica volàtil fins els peus, una arpa, una flor que els tocava els cabells) i, aparentment, amb el mateix propòsit: ajudar-me a confegir la meva obra literària. Potser havia begut massa cafè la nit anterior, potser havia llegit massa llibres o havia vist massa pel·lícules o vídeos de *youtube* d'aquells que servien per recollir inspiració o potser, simplement, a còpia de no fer-les servir mai, se m'havien acumulat com si fossin els punts d'una companyia telefònica. Vés a saber. El cas és que ara les tenia a totes dues davant per davant i això, segons les lleis del sindicat de muses (només faltava que poques que n'hi havien, a sobre estiguessin mal repartides), no podia ser. Si jo en tenia dues volia dir que, en algun altre lloc, un poeta, un músic o qui sap si un renovador del llenguatge universal de la pintura a hores d'ara s'havia quedat sense. I qui era jo per entorpir la renovació del llenguatge universal de la pintura? Ningú. Només un simple redactor publicitari que, com molts d'altres, tenia l'esperança fútil i evanescent d'escriure un llibre algun dia. Així, doncs, què havia de fer? A quina havia d'escoltar? Per quina deixar-me assessorar?

Ja era mala sort que, un cop que se m'apareixien (i havien estat capaces de trobar la direcció de casa meva: situada als suburbis de la ciutat en lloc dels barris rics de la zona alta que era on solien manifestar-se amb més assiduitat), em possessin en la tessitura d'haver de triar. Es van disculpar per aquella (segons van dir) manca de logística imperdonable però, tal com deien en una pel·lícula mítica d'espases, només en podia quedar una.

—Teniu un Servei d'Atenció al Client? —se'm va acudir preguntar per desllorigar la situació.

La resposta va ser negativa.

—Algun manual d'instruccions?

Res.

—Llibre de reclamacions, com a mínim?

Tot i que s'estaven esforçant per incloure millores en el servei, encara no havien incorporat cap d'aquests avenços propis del màrqueting i la societat de consum. La qüestió era ineludible: com que la noció clàssica de l'artista els impedia treballar en equip, havia de triar-ne una. Però com? Per l'aparença física? (L'una tenia els cabells daurats i com de palla, que s'esfilagarsaven amb el vent; l'altra rínxols de color panotxa, que queien en tirabuixó al damunt d'una cara colrada de pigues.) No seria una decisió superficial? Com en un d'aquells ridículs concursos de bellesa en que al final la guanyadora arrenca a plorar irremeiablement? Fent una lluita de fang? Pitjor encara, discriminador i vexatori. Tancant els ulls i triant-ne una a l'atzar? I si escollís la pitjor? De sempre he tingut molta mala sort en els jocs d'atzar. Fent un examen d'aptituds i coneixements? Però qui era jo per jutjar-les? No eren elles les qui m'havien de menar pels camins indòmits i inexplorats de la creativitat? I si les tornés a totes dues com a material defectuós? Però tornar-les a on? A qui? Ben pensat, potser podia treure profit d'aquella situació. Així que, de la mateixa manera que havia vist fer milers de cops

amb les marques comercials amb qui havia treballat en publicitat, vaig decidir fer una mena de competició per veure quina de les dues em seduïa més amb la seva proposta. Com qualsevol bon empresari, simplement m'estava regint per les lleis de l'oferta i la demanda. I tot i que aquesta solució no estava contemplada en els seus estatuts (tampoc el problema), van acceptar aquella mesura com un mal menor.

Així, doncs, còmodament arrepatat en una cadira al menjador, em vaig disposar a deixar-me entretenir, com si fos un d'aquells membres d'un jurat condescendent i amb un punt de prepotència d'un concurs de talents de la televisió. La de la cara pigada i el cabell enrinxolat em va sorprendre parlant amb accent argentí. (No tenia res en contra de la gent d'aquella procedència; al contrari, la majoria dels meus autors preferits posseïen aquella cantarella inconfusible. Simplement donava per descomptat que les muses no procedien de cap lloc en concret, no tenien passaport ni atenien a raons geogràfiques, sinó que vivien en un món màgic immaterial, abstracte, en contacte pur amb les idees en el sentit platònic del terme.) Però després de dues hores de xerrameca, no en vaig entendre ni un borrall. Em va parlar de realisme màgic, de realisme social, de màgia realista i de màgia socialista. Fins i tot de realisme real, de màgia màgica i de màgia demagògica. I la veritat, si alguna cosa em va inspirar, va ser només ganes de fer-la callar. Per contra, la segona va resultar ser molt més silenciosa i apocada. Es va limitar a entomar l'arpa i encadenar uns quants acords dispersos i ensopits, que em recordaven a aquells parèntesis de les pel·lícules dels Germans Marx que tenien, si fa no fa, el mateix interès que una escena de diàleg dins d'una pel·lícula porno. Tampoc no en vaig treure gran cosa, tret d'una recomanació poc precisa de que em deixés portar pels meus sentiments i no els posés aturador, però jo no em podia deixar portar

per alguna cosa que encara no s'havia posat de manifest, de manera que vaig decidir demanar-los allò que tantes vegades m'havien demanat a mi mateix produint-me un malestar infinit i una mandra universal: que els hi donessin “una volta” a les propostes.

Sol·lícites, van fer i refer les idees tantes vegades com va fer falta en funció dels meus designis sovint volàtils i capriciosos. I després d'un procés d'anada i tornada que va durar dies, el resultat va ser un manyoc irreconeixible. Cap de les propostes reflectia el que ens hagués agradat que reflectís. Simplement les havia espremut com si fossin un parell de vaques a qui havia deixat sense llet. Llavors vaig considerar que la millor opció seria deixar la decisió en mans del futur lector. Vaig provar de fer un estudi de mercat, calcular quina m'oferia més possibilitats entre el meu públic potencial o quina podria ocupar un segment diferent dintre del mercat ja existent. Fins i tot vaig realitzar una petita enquesta telefònica i vaig muntar un *focus group* entre uns quants amics, però la resposta majoritària va ser que els deixés en pau. No tenien un gran esperit artístic. No obstant això, no em vaig desanimar i, com que aquelles muses semblaven refractàries a les tècniques del màrqueting modern, em vaig haver d'empescar un tipus de proves alternatiu.

És possible que, en primera instància, els sorprengués veure's abillades amb aquella indumentària (xandall amb un dorsal amb un número a l'esquena i un casc per evitar els cops) però mireu de posar-vos a la meua pell: alguna cosa havia de fer, no? Alguna cosa fàcilment quantificable, mesurable i objectiva, lluny de l'enrevesat i eteri món de les idees. I en venir de la tradició grega i llatina, vaig pensar que un combat de lluita grecoromana seria el més adient. Ho havia vist molts cop a la tele, especialment durant els Jocs Olímpics. Vaig dibuixar una línia de color blanc al terra de la sala d'estar i les vaig avisar que quina en sortís fora perdia. El resultat, però,

va ser força decebedor. No només no se sabien les regles del joc, sinó que no semblaven tenir el més mínim sentit de l'agressivitat i la defensa pròpia, limitant-se (en el millor dels casos) a etzibar una flor al cap de la rival o a intentar ferir l'orgull de l'altra mitjançant alguna crítica despietada (ja se sap que la gent relacionada amb la creativitat és de naturalesa més susceptible). Potser si hagués organitzat un combat d'egos la cosa hagués resultat més acarnissada. Així que, després de que es quedessin totes dues plorant en un racó per culpa d'haver-se ferit mútuament els sentiments, no vaig tenir més remei que decretar el combat com a nul. A continuació vaig intentar que es reptessin en un duel, un pols o allò que estava tan de moda: un campionat d'improvisació. Fins i tot vaig intentar fer un concurs a veure qui era capaç de beure més xarrups d'alcohol d'una tirada però, a banda de veure-les rodolant per casa sense esma i trobar-me alguna vomitada escadussera al dia següent (no sabia que les muses, malgrat la seva naturalesa espiritual i inconsistent, també podien sofrir els efectes de la ressaca) no vaig aconseguir cap avenç remarcable.

Picasso deia que la inspiració t'havia d'agafar treballant. Però què passava si l'excés d'inspiració era, precisament, el que t'impedia treballar? Per què no ho havia dit, això? Era relativament fàcil ser un geni de la pintura quan tens la inspiració justa i necessària, que et diu exactament què has de fer. Però i si et diuen dues coses alhora i a sobre contradictòries? Per què m'havia passat això justament a mi? Seria una conseqüència de la societat actual? De la barreja de gèneres i la dispersió cultural de la qual molta gent avui dia en fa bandera? Tanmateix, tot i no treure'n cap resultat profitós, útil, em vaig anar acostumant a veure-les per casa com si fossin un moble o una mascota: al sofà, veient un programa del Divinity Channel (els hi agradava força), al lavabo abans d'anar a dormir, o al matí prenent un cafè amb

llet mentre jo encara anava amb bata i sabatilles i no m'havia tret la son de les orelles. I en general, fora de quan els hi donava per acaronar l'arpa, no em produïen cap molèstia. Ben altrament, al cap d'un temps, fins i tot les hi vaig trobar una utilitat inesperada: fer les feines de la casa. És cert que, a primera vista, no semblava la mena de tasques per a les quals estaven programades (com aquells joves universitaris amb molts estudis que es veuen abocats a treballar de cambrers) però com a mesura provisional, mentre acabava de prendre una determinació, no estava malament. A més, depèn de com es mirés, si em deslliuraven d'aquelles feines feixugues i enutjoses que em robaven bona part del temps cada dia (posar la rentadora, llençar la brossa i separar-ne els diferents materials, fer-me el llit) em quedava més temps per escriure i, per tant, encara que fos de manera indirecta, sí m'estaven ajudant a complir el propòsit creatiu. El problema és que aquest temps que teòricament guanyava no l'esmerçava en escriure, sinó en badar per internet o veure la tele. I a més, poc després, les muses van prendre consciència de la seva nova classe social i es van declarar en vaga.

D'altra banda, amb el temps, entre totes dues va anar naixent un fred ressentiment, una mena de lluita de poder que anava més enllà de les meres diferències creatives, una violència passiva-agressiva o una baralla soterrada d'egos com la de dues dones que es presenten a una boda amb el mateix vestit, o una ex que es troba amb l'actual parella de l'home que va estimar i competeixen per veure quina és més atractiva. Sota els somriures educats i de cortesia i els gestos pulcres d'una convivència condescendent, s'amagava una guerra freda aferrissada d'indirectes, mirades subversives i intents tàctics de desqualificació. No es pot oblidar que, a banda de muses, també pertanyien al gènere femení (com a mínim per fora) i tothom sap que entre dues dones, invariablement,

al cap d'un temps s'estableix una competició implícita i gelada. I jo, ara, m'hi trobava enmig. Mai havia tingut dues dones competint per la meva atenció i, la veritat, no era una sensació del tot desagradable. A més, de mica en mica, em vaig anar oblidant del que eren en realitat (éssers immaterials al servei de l'art) i les vaig anar veient com dones de veritat, de carn i ossos, cada cop més atractives sensualment. Però no pas d'una bellesa convencional, sinó d'un encís esblaimat, desmenjat, asèptic, com el d'aquelles models que sortien a les revistes de moda amb la mirada buida com si procedissin d'un altre planeta. M'estaria enamorant d'elles? Tot i que sabia que no eren més que un miratge, no podia evitar trasplantar-hi les meves pròpies emocions i sentiments humans, atorgant-los vida pròpia, com als personatges d'una pantalla de cinema o com aquell astronauta rus, en una pel·lícula de ciència ficció, que s'enamora del record materialitzat de la seva esposa tot i que sap que no existeix en realitat. I el pitjor és que elles també semblaven sentir alguna cosa cap a mi. Potser només era una mena de Síndrome d'Estocolm, però em va semblar que experimentaven una espècie de lleialtat canina, un agraïment conspicu, servicial, com si deguessin cada minut de la seva existència als meus desitjos, al meu arbitri o, en aquest cas, a la meva manca de definició. Allò era la fantasia sensual de qualsevol home. Les tenia penjant d'un fil. Però, en el fons, sabia que no podia acabar bé. En la història universal dels triangles amorosos, sempre hi ha un dels elements, un dels vèrtexs, que acaba sentint-se marginat i deixat de banda. I aquella no podia ser una excepció.

Vaig decidir, per tant, que havia de posar fi a la situació. La convivència s'estava tornant insostenible, l'ambient irrespirable. La casa era, literalment, un camp de batalla. El punt culminant va ser un dia que, en tornar d'una festa amb uns amics, me les vaig trobar a totes

dues estirades pel terra enmig d'un devesall d'objectes caiguts i mobles esberlats. S'havien estat barallant com dues gates maules durant la meua absència. En què les havia convertit? Com havia permès que dos éssers fràgils, innocents, destinats a la puresa de la creació artística, arribessin a aquest extrem de competició i agressivitat? Com si fossin dos insensibles caçadors de recompenses a la recerca d'una presa. Tot havia estat culpa meua i hi havia de posar solució. Em vaig omplir de valor i les vaig reunir al dormitori. Vaig obrir una calaixera i en vaig extreure una pistola que, de cop i volta, va refulgir en l'aire amb una lluentor inesperada. Elles van començar a tremolar davant aquest gir insospitat cap a la novel·la negra, que no havien sabut preveure malgrat les seves habilitats fabulatòries. Les vaig mirar primer a l'una, després a l'altra, lentament, com perquè comprenguessin que allò que estava a punt de fer era pel seu propi bé. Vaig veure com regalimava una gota de suor pel front de cadascuna d'elles. Vaig brandar l'arma en l'aire, doncs, i vaig apuntar primer a la dels rínxols de color panotxa, després a la dels cabells esfilagarsats de color de palla i, finalment, amb una determinació tan gran com mai no havia experimentat a la meua vida, vaig tombar l'arma cap a mi.

Jo no havia nascut per ser artista.

Índex

I.

Competència entre muses	11
El club dels homes amb bigoti.....	19
Bombolles.....	39
Pèrdua i recuperació de la parella a l'Ikea	47
L'Elvis és viu	53

II.

Quiz show	63
Mort i resurrecció del senyor Trullols	67
T'obriré totes les portes.....	73

III.

La magnitud de la comèdia.....	81
--------------------------------	----

IV.

La cremallera	109
El punt fatídic.....	117
Filosofia dels pals de la llum	123

V.

El dubte	127
Procastinació.....	128
Perfeccionisme	129
El currículum de l'escriptor fantasma.....	130
El punt fatídic (II).....	131

VI.

Assaig d'una infidelitat	135
El dinosaure (arc narratiu complet)	153
Una broma de merda	159
La conspiració.....	171
Una trobada.....	173

***El club dels homes amb bigoti*, de Ramon Par-
dina, es va acabar d'imprimir als obradors de
Byprint, Picassent, en les primeries de Abril
de 2016.**

**El Petit Editor
www.elpetiteditor.com
info@elpetiteditor.com**

Col·lecció *Ciutat Oculta*

1. Impostures i altres koales.

Lúcia Macià

2. La dona que es rigué de Talleyrand

Rosa Roig

Manola Roig

3. L'any del devorador

Emili Piera

4. Alícia

David Oliver

5. Vesprades de pluges i oblits

Joan B. Durà

6. El club dels homes amb bigoti

Ramon Pardina

RAMON PARDINA

Barcelona, 1977

Després d'una trajectòria com a creatiu publicitari, ha treballat de guionista de televisió a programes com *Buenafuente*, *En el aire con Andreu Buenafuente*, *Crackòvia*,

Polònia, *El Gran Dictat* o *El foraster*. Fins ara, ha publicat els llibres de relats *La novel·la que no he escrit mai* (Premi Miquel Àngel Riera de narrativa breu 2005), *El jugador de futbolí que volia córrer la banda* (Premi Joan Santamaria de narració 2007) i *L'home més feliç del món* (Premi Joaquim Ruyra de narració - Premis Recvll, 2010). També ha coescrit el llibre *Dietari d'El foraster* amb Quim Masferrer, la col·lecció de còmics d'humor *Me gusta* amb El Terrat i EDT i no, no ha escrit mai cap novel·la.

@RamonPardina

EL CLUB DELS HOMES AMB BIGOTI

Un escriptor que es mimetitza amb en Quim Monzó, un jugador de futbol de l'Alcoià que no té la moral que tothom li pressuposa al seu equip, o un famós personatge que busca el seu lloc a la ficció. Cada conte ens narra un seguit de vivències reals, surrealistes i sol·liloquiades, des d'entrevistes de feina fins a conspiracions, procrastinacions i dubtes, sense oblidar bromes i comèdies. *El club dels homes amb bigoti* és un recull de contes mordaç, atrevit i dislocadament enèrgic que traspua a la serietat de les situacions quotidianes una visió, almenys, una mica diferent. I no, no és cap novel·la.

